

"לפי הסיפורים שמוציאים עלי, אני כבר יכול להיות העוזר של טראמפ" האב השכול תא"ל דדי שמחי מגיב לשמועות על חברתו לנתניהו במסגרת השריונים שיבוצעו בליכוד

כוונת נתניהו לשריין מוצנחים מבחוח, מעוררת סערה בליכוד. דדי שמחי

משומן שמייצר דה-לגיטימציה כלפי ציבור שלם. שורה תחתונה ובלתי נמנעת: כשמוות של נער הופך לכלי ניגוח פוליטי, זה כבר לא שיח. זה איבוד צלם אנוש.

משוריינים מכריעים

דילמת הקדמת הבחירות: הקרבות הצפויים בקואליציה סביב התקציב והביקור המכריע של טראמפ

אף שבכל הזדמנות פומבית מצהיר נתניהו כי הוא מתכוון להעביר את התקציב ואת חוק הגיוס ולקיים את הבחירות במועד, לא נשללת האפשרות שהבחירות יוקדמו. בסביבתו בוחנים את התאריך "בסיוון כמועד אפשרי. העילה תהיה אי-העברת התקציב. במקרה כזה נתניהו יודיע מראש, כבר בחודש הבא, על כוונתו זו.

על הפרק עומד כאמור גם חוק הגיוס, שהקואליציה התחייבה להעביר בתחילת הקדנציה, אך הדבר נדחה שוב ושוב. נתניהו משרד לסביבתו שהוא נחוש להעביר את החוק, ודוחה את הקולות האופוזיציוניים בתוך מפלגתו, הטוענים כי הדבר יזיק אלקטורלית לליכוד. ההערכה הפוליטית היא, שנתניהו מבין שהבחירות הבאות יהיו צמודות מאוד והוא יזדקק לגוש החרדי. לפיכך הוא לא ירצה לשבור את הכלים ולברוח מהתחייבותו.

ולמרות כל זה, העברת התקציב בשנת בחירות היא בעייתית מאוד, שכן היא צפויה להצית מאבקים לא רק מול האופוזיציה אלא גם בתוך הקואליציה. השרים לא ימהרו לוותר על תקציבי משרדיהם, וינהלו מלחמות תקשורתיות כשהעניינים נשואות לפריימריז. כל זה מוביל שוב לאפשרות של הקדמת הבחירות, כאשר נתניהו ירצה אולי להימנע מקיום בחירות באוקטובר בצל אירועי הזיכרון השנתיים לטבח.

אם אכן יוקדמו הבחירות לתחילת חודש סיוון (לאחר החג), הן ייערכו כחודש לאחר ביקורו המתוכנן בישראל של הנשיא טראמפ, שאמור לקבל את "פרס ישראל" בתחילת חודש אייר. הביקור יהיה בעיצומה של מערכת הבחירות, ונתניהו יצול זאת כמובן לקמפיין פוליטי שישאיר חקוק בזיכרון הבוחרים כאשר יצעדו לקלפי חודש לאחר מכן.

העיסוק בבחירות הוביל השבוע לפרסום מעניין נוסף (של עמית סגל), לפיו נתניהו יבקש לשריין לפחות חמישה אנשים מטעמו ברשימת הליכוד כדי "לשדרג את הרשימה". הבקשה תהיה לשריין עשרה שמות, אך נתניהו "יתפשר" על חמישה מועמדים מטעמו.

חשוב לציין שאין מדובר בדבר חריג. ברוב המפלגות האחרות, מנהיגי המפלגות קובעים שרירותית את כל הרכב הרשימה. בליכוד מתקיימים פריימריז, אך נתניהו

"חבטות בחרדים". והנה, בנט של היום עושה בדיוק את מה שבנט של פעם הזהיר ממנו.

כל זה מוביל להסלמה המסוכנת בשיח כלפי הציבור החרדי, כפי שהתבטאה (גם) השבוע. וכך אם בשבוע שעבר עסקנו כאן בדריסה המטאפורית שהשמיע השר סמוטריץ' על יצחק עמית הדורס, השבוע זה כבר הפך לדריסה אמיתית ומזעזעת. בקטע הבא.

דריסה וקריסה

איבוד צלם אנוש: הרשתות חשפו את פניה הכעורות של החברה הישראלית

פנים חמודות שעיטרו את כל כלי התקשורת. יוסף איזנטל ז"ל

האסון הנורא בדמות הדריסה המחרידה של הבחור יוסף איזנטל ז"ל, ופניו החמודות שעיטרו את כל כלי התקשורת, אמורים היו להשקט ולו לרגע את קולות הקיטוב וההסתה הפנימית נגד כלל הציבור החרדי. תחת זאת התרחש ברשתות החברתיות משהו הפוך לחלוטין. הדריסה הפכה לקריסת כל המערכות המוסריות של המגיבים.

תחילה מעט רקע: בשנות ה-80, בעת בחרותנו, נפוצה בארץ הסיסמה האנטי-חרדית "דרוס כל דוס". הייתה זו אמנם סיסמה מטאפורית, אך היא ביטאה שנאה עזה כלפי ציבור שלם. השבוע, למרבה הזוועה, ראינו כאמור כיצד המטאפורה הזו מקבלת ביטוי מצמרר במציאות.

במקום קולות של אבל, או לכל הפחות שתיקה, על הנער שנדרס, התפרץ שיטפון של הסתה, לעג וזלזול. מגיבים רבים מצאו בטרגדיה הזדמנות להחיות שנאה ישנה כלפי הציבור החרדי, כאילו המוות הוא תירוץ לפרוע חשבון פוליטי. תגובות במסווה של "ביקורת חברתית" הצדיקו את הרצח, כינו את הנהג הערבי "גיבור", הציעו לגייס עבורו כסף לייצוג משפטי, ושטפו את הרשת בדברי נאצה נגד ציבור שלם. בעוד המשפחה טרם קברה את בנה, הרשת רקדה על הדם וחשפה את פניה הכעורות של החברה הישראלית.

בין הגינויים שקמו נגד התופעה בלט במיוחד קול מבחוח: יהושע שני, אבו של החייל אורי מרדכי הי"ד שנפל בעזה, שכתב כי ההתנהלות ברשת היא "אות קלון לחברה הישראלית". לדבריו, הרשתות מציגות "תמונה עגומה של אטימות, שנאה עמוקה ואובדן היכולת לעצור מול מותו של נער".

שני הוסיף כי "רבים מדי מהקולות הציניים, המרושעים וחסרי הלב מגיעים למרבה הכושה דווקא מציבור דתי-לאומי, ולכן נדרש כאן חשבון נפש אמיתי". לדבריו, שנה וחצי של שיח מסיתי, של דה-לגיטימציה וזריעת שנאה כלפי החרדים לא נעצרו ברמת הסיסמאות. מסקנתו חריפה: "אם לא נדע להציב כאן קו אדום ברור, נגלה שהקרע בינינו הוא סכנה ממשית ומיידית לחברה בישראל".

שני, שחוה אובדן אמיתי, יודע לזהות את הרגע שבו חברה מאבדת את מצפונה. גינוי כזה, דווקא ממנו, איננו עוד דעה, הוא צעקה מוסרית. בנאומו בכנסת הוסיף השר מיקי זוהר ושם את הדברים על השולחן: "ההסתה המשתוללת נגד הציבור החרדי מתירה את דמם".

היוצא מכל זה: כאשר מובילי דעה מנרמלים הסתה, וכאשר פוליטיקאים כמו בנט, ליברמן ולפיד מסמנים במשך חודשים את החרדים כבעיה הלאומית, הרשתות משלימות את המלאכה. זו איננה "סערת רשת" סתמית. זה מנגנון

הסטה והסתה

אויב מבחוח, הסטה מבית: האיראנים משחקים באש והפוליטיקאים משחקים בדלק

המחאה מתפשטת ומתעצמת, בכירי המשטר בלחץ. המפגינים נגד המשטר באיראן

השמועות על אירוע ביטחוני מתפרץ מול איראן הילכו השבוע אימה. כל אחד ציטט מכת, חבר, קרוב או שכן שיש לו "מקורות מידע", והספקולציות פרחו. המשמעות הייתה אחת: הסבב הבא מול איראן כבר כאן. נכון לכתיבת השורות בס"ד לא אירע דבר.

הרקע לשמועות ברור: איראן בוערת מבפנים, המחאה מתפשטת ומתעצמת, בכירי המשטר בלחץ, והם מגסים להסיט את האש מבפנים החוצה באמצעות דיבורים על אפשרות שארה"ב וישראל יתקפו את איראן. המטרה: לייצר תירוץ מקדים שיאפשר לאיראן לתקוף ראשונה "לשם מניעה". זהו ניסיון לשכך את המחאה הפנימית באמצעות הבערה חיצונית, מהלך שנועד לשמור על המשטר.

מדובר בהימור מסוכן של חמינאי: אם יפתח במתקפה, הוא ייענה בתגובה קשה, שעלולה להיות הפעם גורלית למשטר. משמורת המהפכה עם הגב אל הקיר, הכול פתוח ומכאן גל השמועות. המסרים שעוברים מישראל לאיראן דרך הנשיא פוטין נועדו להרגיע. השאלה היא האם המשטר האיראני בכלל מעוניין להירגע.

בחזית נוספת, מול לבנון, גורמי ביטחון מעריכים כי בניגוד לדיווחים, לא זוהתה פריסת חמושים חריגה של חיזבאללה כהיערכות לעימות ישיר. בינתיים צבא לבנון מתחמק ממחויבותו לפרק את חיזבאללה מנשקו, ובידי צה"ל הוכחות על הימצאות כלי נשק וטילים של חיזבאללה במבנים ובשטחים ציבוריים בדרום לבנון, נתון שמעלה את רף המתחים בצפון. ההחלטה על מהלך נרחב נגד חיזבאללה נתונה בידי הדרג המדיני, עם תמיכה מלאה מטרומפ.

במקביל, בחזית הסורית מתנהל משא ומתן להסכם, כאשר טראמפ דוחף בכל הכוח להשלמתו. בעזה נמשכים החיפושים אחר רון גואילי הי"ד, ובחמאס מבינים שללא השבתו, לא יתקדם שלב השיקום ולא ייפתח מעבר רפיה.

בחזית הפנימית נמשכים הדיונים על חוק הגיוס, שנועד לאפשר את המשך לימודם של לומדי התורה. מנגד, בנט וליברמן, המתמודדים זה מול זה על הנהגת הגוש ומציגים עצמם כמועמדים לראשות הממשלה מחריפים את התקפורתיהם על החרדים. הם עושים זאת באמצעות הצגת תכניות כלכליות גרנדיוזיות ובלתי מציאותיות לטובת אנשי המי-לואים (בעיקר בנט). כששואלים אותם מהיכן יגיע הכסף, הם מצביעים על "תקציבי החרדים", כאילו שם טמון תקציב המדינה כולו.

הראשון שהתחיל בכך היה לפיד (והוא ממשיך); כעת בנט וליברמן מגסים לשכלל את השיטה ולעשות הון פוליטי על גבו של הציבור החרדי. האירוניה היא שאותו בנט עצמו יצא בעבר (2019) נגד ההתעלקות הפוליטית על החרדים ואמר כי לעצרו הדרך להביא מנדטים נעשית באמצעות

"אני לא סומך עליו. הרקע החרדל"י שלו מעורר אצלי חשש עמוק" יו"ר הדמוקרטים יאיר גולן, בעוד התבטאות שעוררה סערה. לדבריו, "הזרם החרדל"י מסכן את עתיד עם ישראל בארץ ישראל" וזו אחת הסיבות שבגללה הוא לא סומך על דוד זיני ראש השב"כ

גנץ אינו מופיע בתמונות. המסרים קופצניים ואינם משדרים "אלטרנטיבה": פעם זו מלחמה ב"חוקי דת ומדינה", פעם "ההפיכה המשפטית", פעם "קואליציית אחריות לאומית", כאשר כל מפלגה מושכת את החבל לכיוונה.

כל זה מוביל לשאלת השאלות: האם גוש האופוזיציה יכול להרכיב "ממשלה ציונית" כהגדרת איזנקוט, או "ממשלת ברית המשרתים" כפי שמתבטא בנט. המספרים ברורים: בלי רע"מ ובלי המפלגות החרדיות, אין דרך לגוש השינוי להרכיב קואליציה. באופוזיציה נזהרים לומר זאת בקול מחשש לאבד קולות באזורים רגישים.

הדעה הרווחת במערכת הפוליטית היא, שכולם בגוש חוזרים על אותן טעויות מהעבר: מחכים ל"סגירת הרשי" מות", דוחים הכרעות, מנסים להתחזק לבדם ובסוף מגיעים לרגע האמת בלחץ, מתפרקים לארבעה - חמישה ראשים ומאבדים מנדטים חיוניים. כך היה בבחירות האחרונות בזירה שבין מרצ לעבודה, וכך עשוי לקרות שוב עם איבוד קולות פנימיים בתוך הגוש. הדבר רק יתעצם אם לחגיגה תצטרף גם מפלגת המילואימניקים של יועז הנדל, שתשרוף קולות נוספים לגוש.

שורה תחתונה: האופוזיציה שוב מוכיחה שהסקרים אולי מחייכים, אבל הפוליטיקה שלה עדיין מדברת בקול של אי-אמון, אגו ופיצול. מי שמביט על הגוש מחפש הנהגה, אך מוצא שולחן עגול בלי כיסא יושב ראש.

עצם בגרון

יאיר גולן והדמוקרטים: המועמד שמלהיב את המחאה אך מבריק קולות מ"גוש השינוי"

מאז פירוק השותפות, גבר היריבות. גנץ ואיזנקוט

יאיר גולן היה אמור להיות קלף מחזק בגוש האופוזיציה: לוחם, סגן רמטכ"ל לשעבר, מנוסה ביטחונית ודובר רהוט (שכושל פה ושם בהתבטאויות מיותרות). בפועל, הוא הפך לאחת הבעיות הכבדות של הגוש, אם לא הבעיה הכבדה ביותר. זה לא קורה בגלל שהוא קטן אלקטורלית (כמו סוגיית גנץ), אלא דווקא מפני שהוא גדול מדי.

המהלך האחרון של הדמוקרטים, צירופן של דמויות מובילות במחאות דוגמת משה רדמן, עמי דרור, הדס רוגולסקי, מורן מישל, קטי פיאסצקי ואחרים, התקבל בהתלהבות בסביבת קפלן, אך בחרדה עמוקה אצל שותפיו הפוטנציאליים. הציבור המזוהה עם מחאת ההייטק: תל-אביבי, חילוני, אידאולוגי, הוא בדיוק הקהל שבו גולן כבר שולט. הבעיה: זהו קהל שמייצר רעש בלבד, אך אין לו שום יכולת הכרעה אלקטורלית. להפך.

הצירוף הזה מרחיק מהדמוקרטים עוד כמה אלפי מצביעים מתלבטים מקרב בוחריו המרכזיים. התבטאויות של גולן ואנשיו בסגנון "נסגור את ערוץ 14" (שכוננו אחר כך "נחנך מחדש"), או אמירות על ממשלה שתישען על

בשלישי ברקת נושף מאחור. הכול זמני, הכול דינמי, והכול תלוי במי יידע לתאם דילים פנימיים או לחסל אותם.

כאן נכנסת טלי גוטליב לסיפור. הפריימריז בליכוד פועלים לפי נוסחה פשוטה שכמעט כולם שוכחים: חשיפה שווה כוח. קמפיניים שליליים פועלים הפוך, ותדריכים נגדה רק מחזקים אותה. אם יש מועמד שהדילים מנסים לחסל, הרי שהם מבליטים אותו בקרב המצביעים החופשיים, שאינם מצביעים על פי רשימות קבועות מראש.

גוטליב, שבאה "על טיקט משפטי", הפכה למותג. מכאן קצרה הדרך לעימות עם שר המשפטים יריב לוין. היא מרבה למתוח עליו ביקורת ולא מסתירה את רצונה לכהן כשרת משפטים עתידית. העימות ביניהם הפך לנקודת רתיחה ברשימה. מקורבי לוין טוענים שהיא "מברחה מנדטים", אך אינם מתעלמים מהאפשרות שתהפוך ל"אישה הראשונה בליכוד", עוד לפני השרה מירי רגב.

לוין עצמו, שנבחר במקום השני ברשימה (הראשון בפריימריז), צפוי לרדת מעט אך להישאר בחמישייה הפותחת. גם השר אלי כהן יישאר בחמישייה. אחריהם נמצא יואב גלנט, שנבחר רביעי, אך לא צפוי לרוץ ברשימת הליכוד. שמות נוספים שעשויים לזנק קדימה: יו"ר הקואליציה אופיר כץ (מהמקום ה-31), ח"כ בועז ביסמוט (שיקפוץ מהמקום ה-27) וח"כ משה סעדה (מהמקום ה-28).

מי שלא יהיו ברשימה, חלקם בגלל תפקידים אחרים: דני דנון, השגריר באו"ם, אופיר אקוניס, הקונסול בניו יורק, ועוד ח"כים שלא בלטו במיוחד ואף התנגדו פומבית לחוק הגיוס, אלי דלל, דן אילוז וכמובן יולי אדלשטיין, שאיש לא יתפלא אם הוא ירוץ ברשימה של בנט.

שורה תחתונה: הסקרים בליכוד מגבירים את המתוחות הפנימית. הקרבות רק מתחממים והפריימריז יכריעו מי ימריא ומי יימחק.

גוש מתגושש

ארבעה מועמדים, אפס הנהגה: כשהאופוזיציה לא מצליחה להסכים אפילו על עצמה

בזמן שגוש נתניהו נכנס לכוננות בחירות כשהוא מגובש ומומושמע, ללא כל תהייה מי יעמוד בראש המחנה, גוש האופוזיציה ממשיך להציג את אותו פער כרוני בין סקרים לכאורה מחמיאים (ברוב ערוצי החדשות) לבין מציאות פו-ליטית מפורקת. הבעיה המרכזית של גוש השינוי: אי יכולת לייצר הנהגה, אי - יכולת להגיע למסרים אחידים, והיעדר יכולת להתגבש לחזית מאוחדת. מה שכן יש (בשפע רב) זו התגוששות פנימית בין ראשי המפלגות במגוון נושאים.

הכול מתחיל בשאלה הבסיסית ביותר: מי מוביל את הגוש. לפיד משוכנע שהוא המועמד; בנט כבר הכריז שהוא "ראש הממשלה הבא" ומתבטא בהתאם ("בממשלה בראשותי אעשה כך וכך"); ליכרמן מצהיר שהפעם הוא יהיה ראש הממשלה ("יש לי את הניסיון הגדול מכולם"); ואיזנקוט טרם החליט האם להיות מספר 1 של לפיד, מספר 2 של בנט, או בכלל לרוץ לבד. התוצאה: ארבעה מועמדים על מנדט אחד של הנהגה.

ואם לא די בכך, מרחפת מעל הכול שאלת בני גנץ. במרבית הסקרים מפלגתו אינה עוברת את אחוז החסימה, אך מצד אחד הוא משתתף בשיבות ראשי הגוש, ומצד שני אף אחד לא בטוח אם הוא בכלל שם. גם סביבתו מפיצה ספקות על עצם השתייכותו לגוש ("לא זוכרים שחתמנו על הצטרפות"). כך מתנהל לו "הגוש החלופי", שאינו יודע אם אחד ממנהיגיו שייך אליו או לא.

הפיצול ממשיך גם לרמת המסרים: אין קמפיין משותף, אין שפה אחידה, ואין אפילו תמונה משותפת של כל הנהגת האופוזיציה. ליכרמן ובנט נמנעים מלהצטלם עם גולן, וגם

נהג במערכות הבחירות האחרונות לשריין מספר מועמדים מטעמו. בסביבתו טוענים תדיר כי הוא מתוסכל מכך שהוא מביא את המנדטים למפלגה אך אין לו השפעה על הרשימה. לפיכך הוא דרש (וקיבל) בעבר אפשרות לשלב 2-3 מועמדי דים. עתה הוא מכון כאמור לשריין חמישה.

רעיון השריונים של נתניהו ברור: הציבור ממילא מפולג לשני חלקים כמעט שווים. לפיכך ההבדל בין הפסד לניצחון הוא בהגעה לקלפי. ככל שהמועמדים יהיו אטרקטיביים יותר, כך תגדל המוטיבציה להצביע. בין השמות שהוזכרו כמשריינים אפשריים: דדי שמחי ואיציק בונצל.

השריונים הללו מגבירים את הלחץ הפנימי בליכוד, שכן הרשימה הארצית צרה מלהכיל את כל חברי הכנסת. רבים מהם לא יחזרו לכנסת. הדבר יגרום לקרבות קשים ומרים בפריימריז, כאשר המספרים אכזריים במיוחד: על 30-33 מקומות (לפי הסקרים הטובים) מתמודדים כ-50 שרים וחברי כנסת (חלקם נורווגים). זאת לצד שריוני המחוזות, הנשים, וכמובן השריונים שמתכנן נתניהו. גם גדעון סער ואלקין צפויים להתמודד, וכן גלעד ארדן, מה שהופך את המשימה לקשה עוד יותר.

לא פלא שהעניינים כולן נשואות לסקרים הפנימיים המתפרסמים תכופות ומדרגים את המועמדים ברשימה, כפי שיובא בקטע הבא.

בין דילים לחיסולים

המרוץ הסוער והסקרים ברשימת הליכוד: מי יעלה, מי יצולל, מי יפתיע ומי יימחק

נהנה מחשיפה ביטחונית שאינה פוסקת. שר הביטחון ישראל כ"ץ

הסקרים הפנימיים בליכוד, שנערכו בשבועות האחרונים, מציגים תמונה מרתקת על מצבה של מפלגת השלטון ערב הפריימריז. נתניהו שומר כצפוי על שליטה מוחלטת בתוך הבית, ישראל כ"ץ מתייצב כמועמד המוביל ל"יום שאחרי", וח"כ טלי גוטליב מוכיחה, שדווקא פרסומים שליליים הם הדלק הפוליטי החזק ביותר.

לפי סקר מכון "אגס", 80% ממתפקדי הליכוד מעדיפים את נתניהו לראשות התנועה. זהו נתון שכמעט לא הושג באף מפלגה דמוקרטית בישראל. יתרה מכך: גם בסוגיית החנינה, 75% מהמתפקדים תומכים במהלך מידי. מדובר ברוב מוחלט שמעיד על הזדהות עמוקה עם נתניהו ועל רצון לסיים את הסאגה המשפטית.

הסקר הופך מעניין באמת כשנכנסים לתרחיש "היום שאחרי נתניהו". כאן המפה נפתחת מחדש: ישראל כ"ץ מור-ביל, אך ללא הכרעה ברורה. הוא נהנה מיתרון מבני בזכות תפקידו כשר ביטחון, המקנה לו חשיפה ביטחונית שאינה פוסקת. כ"ץ אמנם אינו נתניהו, אך מספיק קרוב אליו כדי להרגיע את הגרעין המפלגתי.

מולו ניצבים ברקת, אוחנה ואחרים, אך אף אחד מהם לא מצליח להציג עליונות יציבה. "הקרב תפוח" איננו קלישאה, אלא מציאות. בסקר אחד כ"ץ מזנק, באחר אוחנה סוגר פער,

"הספיקו כבר למנות אותי למפק"ל ולראש המל"ל. כשיהיה לי מה להגיד, כולם ישמעו את זה ממני ישירות" תא"ל במיל' וינטר מגיב לגל השמועות והספקולציות בנוגע לעתידו הפוליטי, בדגש על הדיווחים על כניסתו האפשרית לראשות מפלגת "הציונות הדתית"

ייתנו אמן מלא בוועדה שתמנה הממשלה. במקביל, כ-80% מהציבור לא ייתנו אמן בוועדה שימנה השופט עמית. גם ההצעה שהשופט עמית וסגנו נעם סולברג יקבעו יחד את הרכב הוועדה, מעוררת התנגדות. סולברג הפך לשוליה של עמית ונכנע לו כמעט בכל נושא עקרוני.

כל זה מוביל להצעה מקורית, מאחוריה עומד נפתלי אופנהיימר, סופר ופעיל חברתי. ההצעה קובעת להניח בצד את בית המשפט העליון ואת הממשלה, ולחפש אלטרנטיבה אחרת. במרכזה: איתור קבוצת אישים מכובדת, הקשורים אמנם למפלגות, אך אינם פועלים ככנסת. באופן זה ניתן ליצור פורום המייצג את כלל אזרחי ישראל.

הפורום המוצע הוא "מועדון ה-120". פירושו: המפלגות מציבות במקום ה-120 ברשימותיהן דמויות מכובדות התומכות במפלגה. ההצעה היא לקחת את עשרת האישים המייצגים את עשר הרשימות בכנסת (לא כל הרשימות איישו את המקום ה-120), וליצור פורום שיקבע את הרכב ועדת החקירה.

ברשימה הזו נמצאים אישים מוכרים יותר ופחות: שני עורכי דין מבוגרים, השרים לשעבר משה נסים מטעם "הליכוד" ומשה שחל מטעם "העבודה". מטעם "יש עתיד" המשורר רוני סומק. מטעם "המחנה הממלכתי" בני בגין. מטעם "הציונות הדתית" פעיל ההתיישבות שמעון רחמים. מטעם רע"מ ראש עיריית סח'נין מאזן גנאים. מטעם "ישראל ביתנו" עו"ד כנרת זמור-פרנקו. מטעם "יהדות התורה" הרב אליעזר סורוצקין. מטעם חד"ש-ש"ע"ל סוהייל אבו אחמד ומטעם ש"ס הרב אהרון חיים בעדני.

תפקיד הפורום בן עשרת החברים יהיה להסכים (ברוב של 8) על הרכב ועדת החקירה ועל זהות השופט שיעמוד בראשה. לוועדת החקירה עצמה תהיה סמכות לחקור כל מה שתמצא לנכון בנוגע למחדל הנורא.

שורה תחתונה: האנשים המוצבים במקום האחרון ברשימות המפלגות, דווקא הם עשויים לקבוע את אחת הסוגיות השנויות והמכריעות ביותר בישראל. עד 120.

בקצרה

מהדירה של בנט, דרך המנדטים של לפיד ועד הסלט של ח"כ ואטורי

המתחייב הלאומי: אחרי שהבטיח לנו את תכנית סינגפור, הורדת מיסים, ניצחון על הקורונה וקרקע לכל משתחרר, נפתלי בנט חוזר עם להיט חדש: מיליון שקל לכל מילואימניק שקונה דירה. בנט, האיש שהפך את הפרת ההבטחות לאמנות, מבטיח לממן את זה מהתקציבים החרדיים. לא נותר אלא לצטט את העיתונאי עמיחי שילה: "כאשר בנט מבטיח בית לכל מילואימניק, האם זה יגיע עם שיפוץ ומתחם אבטחה ב-50 מיליון?"

ארבעה מנדטים: בדיון סוער בכנסת, נתניהו הצליח להוציא את חברי "יש עתיד" משלוותם ומהמליאה, כשניצח על מופע הצעקות שלהם באבחנה כירורגית: "הח"כים צורחים כדי שלפיד ישבץ אותם בארבעת המקומות הריאליים שנשארו במפלגה". המבטים המבוהלים שהחליפו הח"כים בינם לבין עצמם אמרו הכל: כגודל עוצמת הרציבלים של הצעקות, כך יהיה השיבוץ ברשימה.

סערת החומות: הכנסת סערה השבוע, ולא בגלל חוק הגיוס או התקציב, אלא בגלל שבר החומות המיתולוגי של "פינת" הוחלף בבר סלטים בריא ומעונב. הח"כים מכל המפלגות הבטיחו: "ניאבק בשלטון הסלטים" ח"כ ניסים ואטורי קבע שהכנסת "משתכנת", תוך איום שאם לא יחזור ה"על האש", יתחילו מהומות. במקום שבו כולם "אוכלים זה את זה", סלט ירקות הוא באמת לא פתרון מספק. שבת שלום

4-2 מנדטים מהגוש עוד לפני שהקלפיות ייפתחו. גורמים בגוש כבר מזהירים: "כל קול שלישי הולך לאיבוד".

מעל כל זה צפה מחדש שאלת העבודה-מרצ לשעבר: חלק מהפעילים ההיסטוריים של מפלגת העבודה, אינם מזדהים עם הקו האנטי-ממסדי של גולן, ומעדיפים להישאר בחוץ. מי שכבר נשאר, מביט ורואה כיצד המפלגה נכבשת על ידי מחאת קפלן ומרצ. הכעס הוא על השריונים שהבטיח גולן למרצ (במקומות 4,8 בעשירייה הראשונה). "אם מרצ רוצה להצטרף, בבקשה. שיתמודדו בפריימריז", אומרים אנשי העבודה. במקביל במרצ ההיסטורית, מסתייגים מהקו הביטחוני של גולן, שהוא קיצוני מדי לטעמם.

התוצאה: קרע מעמיק בתוך מחנה השמאל. במקום רשימה רחבה ומאוחדת, הגוש משחזר את טעויות העבר עם ארבע או חמש רשימות בינוניות, שכל אחת מהן משוכנעת שהיא "רק מתחזקת עוד קצת", עד שהן כולן נופלות יחד לתוך אותו בור.

שורה תחתונה: האופוזיציה לא מפסידה בגלל נתניהו אלא בגלל עצמה. כל מפלגה בגוש עסוקה בלשפר את מקומה ברשימה, אבל יחד הן משפרות רק דבר אחד: את סיכויי הימין להישאר בשלטון.

עד 120

הפתרון שמדלג על הממשלה ועל הבג"צ: ההרכב החריג שיקבע את זהות ועדת החקירה

הצעתו של הח"כ החיפאי מהליכוד עברה בקריאה טרומית. ח"כ אריאל קלנר כל הסקרים שנעשו לאחר הטבח מראים בבירור: הציבור רוצה הקמת ועדה שתחקור את האירועים שהובילו למחדל הנורא. השאלה היא כמובן, איזו ועדה זו תהיה ומהיכן מתחילים לחקור. בימין דורשים להתחיל בהסכמי אוסלו, בהתנתקות ובעידוד הסרבנות. בשמאל תולים הכול בנתניהו, בעקבות העברת הכסף הקטארי לחמאס. אלו וגם אלו מודים, כי הכשל העיקרי הוא של מערכת הביטחון. גם הדיבורים על קונספירציה ובגידה, הנזקקים שוב ושוב לחלל האוויר, מחזקים את הצורך בחקירה.

"חוק ועדת חקירה" קובע, שבסמכות נשיא בית המשפט העליון למנות את הרכב ועדות החקירה, כדי לקבל את אמן הציבור. אלא שסקרים רבים מראים, כי רק חמישית מהציבור מעוניינים שהשופט יצחק עמית יקבע לבדו את הרכב הוועדה.

המצב הנוכחי נראה כבלתי פתיר: מחד, נתניהו צודק בדרישתו למנוע מעמית לקבוע את ההרכב. מאידך, השמאל (וגם לא מעט בימין) לא קונים את הצעת ח"כ קלנר, שעברה בקריאה טרומית, להקים "ועדה פוליטית". בתווך נמצא הציבור שמעוניין בוועדה ניטרלית שתחקור את האמת. משבר האמן בממשלה ובבג"צ חוצה אפוא מחנות.

הסקרים בנושא חד משמעיים: כ-80% מהציבור לא

המפלגות הערביות, מציירות אותו כמי שאינו מסוגל להוביל קואליציה רחבה. וזה בדיוק מה שהגוש צריך אם הוא רוצה לנצח.

לא בכדי לפיד ובנט רותחים עליו. לפיד אמר בפומבי: "הוצגו לו סקרים שמראים שהדיבורים שלו פוגעים בגוש, והוא ממשיך בשביל כותרת". בנט הבהיר שהוא "לא ייתן לסגור ערוץ", ורואה כיצד גולן דוחק אותו החוצה מהמרכז ודורש ממנו להודיע בקולו שלא יישב עם נתניהו. (כמה תמימות יש בדרישה הזו: בנט הרי מפורסם ביכולת להפר התחייבויות גם כשהן נאמרות בקול רם וגם כשהן מצולמות).

במקביל, ליברמן מסרב כאמור להצטלם ליד גולן, גנץ בו לו, וגם איזנקוט, שהודה לאחרונה כי "ממשלה בתמיכת הערבים אפשרית", מבין שגולן לוקח את זה צעד אחד רחוק מדי.

במערכת הפוליטית רווחת הדעה שגולן מיצה כמעט לחלוטין את קהל השמאל "הציוני". סקרי עומק מראים, שמפלגתו אוחדת כמעט בכל 10-12 המנדטים של המחנה. צירוף מובילי המחאה אינו מביא מצביעים חדשים; הוא בעיקר שואב קולות מתוך הגוש עצמו.

וכך נוצר פרדוקס: האיש שמתחזק הכי הרבה בתוך הגוש, הוא גם זה שפוגע הכי הרבה ביכולת הגוש לנצח. גולן מחזק את עצמו, ומחליש את כל מי שסביבו.

שורה תחתונה: יאיר גולן לא רק שאינו מהווה גשר בין המחנות, הוא הפער עצמו. כל עוד הגוש לא יכריע אם גולן הוא נכס או נטל (בדיוק כמו ההתלבטות בליכוד סביב ח"כ גוטליב), הוא (גולן) ימשיך להיות העצם התקועה בגרון, זו שמונעת מהגוש לבלוע את השלטון.

מפלגת רחוב

הקרבות על הרשימות והקצנת הדמוקרטים: כך נשרפים המנדטים בתוך הגוש

אם שתי הבעיות הראשונות של גוש השינוי שפורטו לעיל: היעדר הנהגה ויאיר גולן כעצם התקועה בגרון, הרי שהבעיה השלישית אינה מגיעה מבחוץ אלא מבית: תהליך הקצנה פנימי שמפלג את הגוש ומאיים לפצל אותו לאינסוף שברי מפלגות.

מפלגת "הדמוקרטים" של גולן, שהייתה אמורה לגלם "שמאל-ציוני ממלכתי", הופכת לרשימת מחאה מובהקת ולעיתים קיצונית. צירופם של מובילי המחאה הבולטים, מצייר תמונה אחרת לחלוטין מזו שמכר גולן בתחילת הדרך. שמות המצטרפים אומרים הכול: משה רדמן, התבטא בעד סרבנות ועידוד פגיעה בכלכלה כחלק מהמחאה. עמי דרור, נחקר במשטרה לאחר שקרא "למחות את זכר נתניהו" וטען שממשלת ישראל "מרעיבה ככוונה את עזה". תומר אביטל, הוביל קמפיינים ציבוריים אגרסיביים נגד המערכת הפוליטית והצהיר לא פעם על רצון "לשבור את הסדר הקיים". הדס רוגולסקי, ממובילות תנועות מחאה רדיקליות. מורן מישל, הובילה יוזמות שטח נוקבות לצד התנגשויות תכופות עם המערכת הממסדית.

כאשר רשימת האישים הללו מצטרפת לדמויות ההזויות והקיצוניות במפלגת העבודה הקיימת, דוגמת גלעד קריב ונעמה לזימי, זה הופך את הרשימה כולה לתנועת רחוב עם קלפי, ובעצם למפקד פנימי של קולות קיצון בתוך מחאת קפלן. המצטרפים החדשים מחזקים את גולן אידאולוגית, אך מרחיקים את מתלבטי המרכז-ימין, שהם לב ההכרעה בבחירות בישראל.

במקביל, "מפלגת המילואימניקים" של יעוז הנדל, מושכת קולות מאותם קהלים שאליהם מנסה לפנות גדי איזנקוט. שתי המפלגות צרות היריעה הללו עלולות לשרוף